

го неправѣтъ, за да имъ не вѣде послѣ причина на зло желаніе и грѣхонападеніе: макаръ ако бы было и безгрѣшно на нѣхнитѣ родители, на-примѣръ: когато господарѣтъ наказва сѣбгитѣ си и проч. „Не е грѣшно на господаря ако наказва сѣбгитѣ си за кабахѣтъ, но когато види дѣтето ваща си така, тогава то послѣ ще вѣде по-лошо и по-немилостиво.“ — Затова трѣва родителитѣ пазѣщи себе си, да пазѣтъ и своитѣ дѣца, и да ги испытѣватъ, и когато познаѣтъ кой какво е престѣпилъ и сѣгрѣшилъ, тогава тѣ да имъ показѣватъ сѣкимъ по има кой въ какво е престѣпилъ и сѣгрѣшилъ, за да познае сѣкмы изъ нѣхъ свойа си грѣхъ, и да сѣ пазѣ отъ него, цѣто вече да не прѣгрѣшава.

7. Родителитѣ ако искатъ да имѣтъ повече ревность и да вѣдѣтъ въ примѣръ на своитѣ дѣца, тѣи нека си напомниѣватъ по-чѣсто за оныа родители, които вѣхъ по напѣрѣдъ отъ тѣхъ, и които възпитаѣвахъ чадата си въ страхъ Божій; каквото е былъ праотецъ нашъ Авраамъ, зарадъ когото самъ Богъ говори: „Бѣмъ, яко заповѣсть сыновомъ своимъ и домъ своему по себѣ, и сѣхранѣть пѣти Господныа творити правдъ и сѣдъ“ и прч. (Быт. гл. 18 ст. 18). Затова сѣ длъжни родителитѣ да наказѣватъ чадата си, за да сѣ вардѣтъ отъ грѣхѣтъ; понеже единъ грѣхъ като сѣ ненакаже, той стаѣ причина и за дрѣгы по-голѣмы грѣхъ, а отѣова бѣѣ причина на грѣховни обычан. „И